

„Не се ли редятъ сега прѣдъ очитѣ ви тия ратници, които прѣди зората се заловиха за работа? Не виждате ли въ келиитѣ имъ благочестивитѣ образи на тия монаси, които всрѣдъ нощъта, подъ блѣдната свѣтлина на кандилото, ровятъ книгитѣ, за да намѣрятъ словото на живота? Не трогва ли ви отъ света радость картината на ония руски глави, наведени боязливо подъ строгия погледъ на даскала, който имъ разкрива на пинакидата чародѣйното славяно-българско азбуке? Не слѣдите ли съ умиление тия скитници, които ходятъ отъ село на село, отъ градъ на градъ, запѣхтѣли, изнемощѣли и съ първитѣ книги, печатани въ далечни страни, разнасятъ хлѣбъ за душата на людье, които не разбиратъ, на каква потребба отговаря тая нова, таинствена храна!

„Работата расте, и съ нея растатъ и работниците, растатъ по число, растатъ по сили. Деньтъ грѣе. Животътъ закипява. Народътъ, пробуденъ отъ вѣковния си сънь, чака ония, които носятъ въ гърдитѣ си загадката на бждещето. Мечтитѣ зоватъ да иматъ имена. И ето ги ратниците, които ще прѣдприематъ подвигъ смѣлъ. Ето ги дѣйцитѣ на черковния въпросъ. На тѣхния позивъ ще се откликне цѣлъ народъ и едно народно тържество, на което екътъ ще очъртае границитѣ на възродена България, ще бжде възмездieto на борбата, въ която изпитва за първи пѣтъ своитѣ сили.

„И ето ги ратниците, които ще призоватъ народа на нова по-страховита борба. Гласътъ имъ ще се разнесе като звукъ отъ тржба, която вика на лишение. Ще трепне историята, ще разкрие вѣковни ужаси и патила, и народниятъ духъ, сътресенъ отъ зрѣлището, което ще се яви прѣдъ него, ще се разкрили за трагичната мечта на свободата.